

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ' ΘΕΟ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 412

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1 Τ. 147

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

Η ΕΥΣΕΒΕΙΑ ΧΡΗΣΤΟΘΕΙΑΣ ΙΣΑΔΕΛΦΟΣ

Ὁ θεὸς Παῦλος λέγει : «ψυχικὸς (σαρ-
κικὸς) ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ
Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐ-
τῷ ἐστὶ καὶ οὐ δύναται γινῶναι» (Α' Κορινθ. β' 14). Ὅταν ἡ ἁμαρτία αἰχμα-
λωτίσῃ τὸν ἄνθρωπον, τοῦ φέρει σκοτι-
σμόν εἰς τὸ λογικόν καὶ ἀναισθησίαν εἰς
τὴν συνείδησιν· τοῦ δημιουργεῖ δηλαδὴ τε-
λείαν τύφλωσιν ψυχικὴν, καθόσον ὀφθαλ-
μοὶ τῆς ψυχῆς εἶναι τὸ λογικόν καὶ ἡ συ-
νείδησις· καὶ ὅταν τὰ δύο ταῦτα παύσουν
νὰ λειτουργοῦν ὁμαλῶς, ὁ ταλαίπωρος ἄν-
θρωπος ἐν σκότει διαπορεύεται· «καὶ ὁ πε-
ριπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ εἶδε ποῦ
ὑπάγει» (Ἰωάν. ΙΒ' 35). Τότε ὁ δυστυ-
χὴς ἁμαρτωλὸς ἀδυνατῶν νὰ «ἔλθῃ εἰς ἐ-
πίγνωσιν μυστηρίων Θεοῦ, οἷς εἰσι
πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ
τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι». (Κολοσ. Β' 2), ἡ ἀπορρίπτει τὴν θεϊαν διδασκαλίαν
ἐξ ὁλοκλήρου, ὡς ἀσυμβίβαστον μὲ τὴν κρί-
σιν τῆς πεπλανημένης λογικῆς του, ἡ νο-
θεύει αὐτὴν παρεισάγων ἑτεροδιδασκαλίας
ἰδικῆς του ἐμπνεύσεως εἰς τὰ δόγματα τῆς
πίστεως καὶ τὴν ἠθικὴν δεοντολογίαν πλάτ-
των τὸν Θεὸν «κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίω-
σιν» ἰδίαν ἐν τῇ διεστραμμένῃ αὐτοῦ φαν-
τασίᾳ. Διότι τὸ «ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πε-
λάζει».

Ἡ ἱστορία τῶν ἀνθρωπίνων πράξεων
πληροφορεῖ ὅτι ἡ εὐσέβεια πάντοτε ἐξαρτᾶ-
ται ἀπὸ τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς. Ἡ ὀρθοδο-
ξία πάντοτε διευτυπώθη καὶ ἐτηρήθη ἀπὸ ἐκεί-
νους, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης ἠγωνίσθησαν καὶ
ἠρίστευσαν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς κατὰ
Χριστὸν ἠθικῆς τελειότητος. Ἀντιθέτως· οἱ
δημιουργοὶ ταραχῶν καὶ σχισμάτων εἰς τοὺς
κόλπους τῆς Ἐκκλησίας, προηγουμένως ἐξ-
ώκειλαν εἰς σοβαρὰς ἠθικὰς ἀθεμιτουργίας,
ἐνεκα τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς παρέδωκεν αὐ-
τοὺς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ὥστε ἡ κακία των
νὰ καταστῇ ἔτι μᾶλλον ἐκδηλος διὰ τῆς περὶ
τὴν ὀρθὴν πίστιν κακοδοξίας των. «Φαῦ-
λος γὰρ βίβος ἀείποτε πονηρὰ τίττει
δόγματα», ἀποφαίνεται ὁ θεὸς Χρυσό-
στομος.

Πράγματι· ἡ πίστις πρὸς σωτηρίαν ἀ-
παραίτητος. «Χωρὶς γὰρ πίστεως ἀδύ-
νατον εὐαρεστῆσαι» (Ἑβρ. ΙΑ' 5')· διότι
διὰ πίστεως πάντες οἱ ἅγιοι «εἰργάσαν-
το δικαιοσύνην». Πλὴν, πίστις εἰς θεω-
ρίας περιοριζομένη ἀνευ ἔργων, εἶναι ἄγο-
νος, εἶναι στείρα, εἶναι ἀκαρπος. «εἶναι νε-
κρά», ὡς τὴν χαρακτηρίζει ὁ θεὸς Ἰά-
κωβος (Β' 21).

Διὸ καὶ ὁ Ἱεροσολύμων θεὸς Κύριλλος
λέγει (Κατήχ. 4). «Ὁ γὰρ τῆς θεοσε-
βείας τρόπος ἐκ τῶν δύο τούτων συν-

έστηκε, δογμάτων εὐσεβῶν καὶ πράξεων ἀγαθῶν· καὶ οὕτε τὰ δόγματα χωρὶς ἔργων εὐπρόσδεκτα τῷ Θεῷ, οὕτε τὰ μὴ μετ' εὐσεβῶν δογμάτων ἔργα τελούμενα προσδέχεται ὁ Θεός».

Ἡ ἁμαρτία, καθὼς ἄρνησις παντός καλοῦ, φέρει καταφανεῖς τὰς ἀντιθέσεις τόσον εἰς τὰς δογματικές, ὅσον καὶ εἰς τὰς ἠθικάς ἀληθείας. Οἱ λαλήσαντες βλάσφημα κατὰ τῆς ὀρθῆς πίστεως ἔφερον καὶ ἠθικῶς ἀνώμαλον καὶ ἀτάσθαλον βίον· οἱ δὲ κηρύξαντες τὴν ὀρθοδοξίαν ἦσαν καὶ οἱ «ἐργασθέντες τὴν δικαιοσύνην», ἐν ἣ συλλήβδην πᾶσα ἀρετή. Τοῦτο βεβαίον καὶ ὁ θεῖος λόγος. «Ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας τὸ στόμα λαλεῖ· ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει τὰ ἀγαθὰ· καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ ἐκβάλλει πονηρὰ». (Ματθ. ΙΒ', 35). Εἶναι ἀλήθειαι αἰώνιοι καὶ ἀδιάψευστοι.

ΠΟΛΛΟΙ ΚΑΪΝΙΖΟΥΝ

Αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος μιᾶς «Ἐπιστάσεως» τοῦ Σοφωτάτου Ἱεροῦρχου Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρου ἐν τῇ «Φιλοθέῳ Ἀδολεσχίᾳ» αὐτοῦ (Τόμ. Α' Μέρ. Α' παραγρ. ιη') ποιουμένου τὸν λόγον καὶ ἀναλύοντος τὴν ἐν τῷ Βιβλίῳ τῆς Μωσαϊκῆς Γενέσεως (Κεφ. Δ' 9) ἀπάντησιν τοῦ Κάιν πρὸς τὸν Θεόν. Διότι ὁταν οὗτος (ὁ Κάιν) ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ: «Ποῦ ἐστὶν Ἀβελ ὁ ἀδελφός σου;» ἐκεῖνος ἀπήντησεν εἰπὼν πρὸς τὸν Θεόν; «Μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμι ἐγώ;» μεταφέρει δὲ τὸν λόγον του ὁ σεβαστὸς Εὐγένιος καὶ λέγει:

«Ὁ Γονεὺς! ἐάν σᾶς ἐρωτήσῃ τις; Ποῦ εἶναι ὁ υἱός σου; πολλὰκις ἀποκρίνεσθε λέγοντες δὲν ἤξεύρομεν. Ὁ Πατέρες Πνευματικοί! ἐάν σᾶς ἐρωτήσῃ τις; ποῦ εὐρίσκονται, ἢ πῶς πολιτεύονται τὰ πνευματικά σου τέκνα; ἀποκρίνεσθε! δὲν ἤξεύρομεν. Ὁ Ἱερεῖς καὶ Ἐπίσκοποι καὶ Ποιμένες τῶν ψυχῶν! Ἐάν σᾶς ἐρωτήσῃ τις; ποῦ περιέρονται, ἢ πῶς ἀναστρέφονται τὰ λογικὰ θρέμματα τῆς ἐνορίας ἢ τῆς Ἐπαρχίας σου; τὰ πρόβατα τῆς νομῆς ὑμῶν; ἀποκρίνεσθε καὶ τοῦτο ἂν θέλητε νὰ ὁμολογήσῃτε τὴν ἀλήθειαν, πρέπει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νὰ ἀπομακρυνθῇτε δὲν ἤξεύρομεν οὐ γινώσκουμεν.

Ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ἀπόκρισιν ἔδωκε πρὸς τὸν Θεόν καὶ ὁ Κάιν, ὅταν ἠρωτήθη «ποῦ ἐστὶν Ἀβελ ὁ ἀδελφός σου;» Ὡς τοιοῦτοτρόπως ἀπεκρίθη καὶ ἐκεῖνος οὐ γινώσκω δὲν ἤξεύρω. Κἂν αὐτός, ὁ Κάιν, ἀπετόλμησε νὰ προσθήσῃ τὸ «Μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμι ἐγώ;».

Ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ἡ ἀδελφοκτονία ἔπρεπε νὰ καταστήσῃ τὸν Κάιν ἄφωνον· διότι: Ἄν δὲν εἴσαι, ὦ Κάιν, κατὰ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ἐπιστάσεως, Φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ σου, δὲν ἔπρεπεν ὅμως νὰ γένῃς οὐδὲ τοῦ ἀδελφοῦ σου φονεὺς. Ἀλλ' ἀπετόλμησεν, εἶπα,

καὶ ἔτι ἐπρόσθεσεν ἐκεῖνο, ὅπου μετὰ τὴν φρικτὴν ἀδελφοκτονίαν δὲν ἔπρεπε παντελῶς νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα νὰ εἰπῇ «Μὴ φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰμι ἐγώ;».

Ἀλλὰ σεῖς, ὦ Γονεῖς, περὶ τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων σου; Σεῖς ὦ Ἱεροὶ Πατέρες, περὶ τῶν πνευματικῶν τέκνων σου; Σεῖς, ὦ Ἱερεῖς, περὶ τῶν ἐνοριτῶν σου; Σεῖς ὦ Ἐπίσκοποι, περὶ τῶν ἐπαρχιωτῶν σου; ἢ μπορεῖτε νὰ εἰπῇτε: Μὴ φύλαξ τοῦ υἱοῦ μου, ἢ τῆς θυγατρός μου; Μὴ φύλαξ τοῦ πνευματικοῦ τέκνου μου; Μὴ φύλαξ τοῦ ἐνορίτου μου; Μὴ φύλαξ τοῦ ἐπαρχιώτου εἰμι ἐγώ;

Ναί. Σὺ βέβαια, ἢ κατὰ λόγον γεννήσεως; ἢ κατὰ χρόνος ἐπαγγέλματος καὶ ἐπιστάσεως, σὺ εἶσαι ὁ φύλαξ, σὺ εἶσαι ὁ κηδεμὼν, σὺ ὁ ἐπιμελητής, σὺ ὁ ἐπιστάτης. Δὲν ἢ μπορεῖς, ἐπομένως ἀμελήσῃς, νὰ εἰπῇς πρὸς δικαιολογίαν σου οὕτε ἐκεῖνο ὅπου εἶπεν ὁ Κάιν· χειρότερος εἶσαι σὺ ἀπὸ τὸν Κάιν καὶ πλέον ἀναπολόγητος.

Ἄλλ' ἴσως ἀποκριθῇς, ὅτι ἄλογος καὶ ἀπότομος εἶναι ὁ ἔμῃς υἱὸς ἔλεγχος· διότι—θὰ μοῦ εἰπῇς—ὁ Κάιν ἔχυσε τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀχ!...νὰ ἀποκριθῶ; Ποσάκις σὺ φονοκτονεῖς τὸν υἱόν, καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τὸν εἰς τὴν πνευματικὴν σου καθοδήγησιν καὶ ἐπιστράτευσιν παραδοθέντα χριστιανόν; καὶ προξενεῖς αὐτῷ τὴν νέκρωσιν τῆς ψυχῆς χαλεπωτέραν ἀσυγκρίτως πολὺ τῆς τοῦ σώματος νεκρώσεως; Καὶ δίδεις εἰς αὐτὸν ἀφορμὰς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν ἢ μὲ τὰς κακὰς συμβουλὰς σου καὶ προτροπὰς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, ἢ μὲ τὸ κακόν σου παράδειγμα; Καὶ ὁ θάνατος οὗτος, φεῖ! εἶναι ἀσυγκρίτως τοῦ θανάτου τοῦ σωματικοῦ χαλεπωτέρος καὶ ζημιωδέστερος! Θάνατος ψυχῆς! Θάνατος αἰώνιος! Θάνατος χωρὶς ἐλπίδα ἑξαναστάσεως!

Ἐκεῖ—εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Κάιν—«ἡ γῆ ἔχανε τὸ στόμα αὐτῆς δέξασθαι τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ». Ἐδῶ—εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ψυχικοῦ θανάτου—ὁ ἄδης ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ ἵνα καταπῇ ψυχάς! Ἐκεῖ «φωνὴ αἵματος ἀδελφοῦ ἔβρα πρὸς τὸν Θεόν ἐκ τῆς γῆς κατὰ τοῦ Κάιν». Ἐδῶ φωνὴ αἵματος τοῦ υἱοῦ σου βοᾷ πρὸς τὸν Θεόν κατὰ σοῦ· πλὴν ὄχι ἐκ τῆς γῆς, ἀλλ' ἐκ τῶν υποχθονίων, ἀλλ' ἐκ τῆς γέννης, ἀλλ' ἐκ τῆς κολάσεως καὶ ἐκ τῶν ἀπαραιμυδῆτων καὶ ἀτελευτήτων ἐκεῖ βασανιστηρίων τοῦ ἄδου! Ἡ νὰ εἰπῶ καλλίτερον· φωνὴ ψυχῆς ἀκαταπαύστως ὀδυνωμένης, φωνὴ πυρὸς ἀσβέστου, φωνὴ σκόληκος ἀκοιμήτου, φωνὴ βρυγμοῦ ὀδόντων καὶ στεναγμῶν ἀπαύστων, καὶ θρόνων ἀπαρηγορητῶν καὶ ἀθεραπεύτων!

Κατηραμένοι γονεῖς! Κατηραμένοι διδάσκαλοι! Κατηραμένοι ποιμένες! Ἐπιστάται τάχα καὶ ὁδηγοὶ καὶ φύλακες τῶν ψυχῶν μας· ἐπιστάται ὅμως ἢ ράθυμοι καὶ ἀμελεῖς καὶ παντάπασιν ἀμέριμνοι διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν μας, ἢ ἐπιζήμιοι καὶ ὀλέθριοι καὶ φθορεῖς καὶ λυμεῶνες εἰς ἄκρον ἐπιζήμιοι.

Ἐξ Ἰσου ἐνοχοὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καθίστανται καὶ οἱ ἀδιαφοροῦντες, καὶ οἱ κακῶς συμβουλευόντες, καὶ οἱ διὰ τοῦ κακοῦ τῶν παραδειγμάτων σκανδαλίζοντες τοὺς ὄντας ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν. «Οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται» εἶπεν ὁ Κύριος (Ματθ. ΙΗ', 7).

Β' ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Οὗτος ὁ θαυμάσιος τῆς ἀρετῆς ἐργάτης καὶ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, ὁ θεῖος Γρηγόριος, ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν ἔτει 1300, μικρὸς δὲ ἔτι ὢν ἔμεινεν ὀρφανὸς πατρός, ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ ἔβαλεν εἰς σχολεῖον, ἵνα μανθάνῃ τὰ ἱερὰ γράμματα, καὶ ἐν ὀλίγῳ καιρῷ διαστήματι, ἔμαθεν ἀρετὰ γράμματα, καθότι ἦν καὶ δεξιὰς φύσεως. Ἀλλὰ καὶ εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος καθὼς καὶ οἱ γεννήτορες αὐτοῦ, ὡς λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον: «Τὸ καλὸν δένδρον ἀγαθοὺς καρποὺς ποιεῖ». Ἀφ' οὗ δὲ ἦλθεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον, ἐπόθησεν διελθεῖν καὶ τὸν μοναστικὸν βίον, καὶ ἕνεκα τούτου ἐπῆγεν εἰς τὸ ἅγιον Ὁρος καὶ ἔγεινε μοναχός, εἰς γέροντα ἐνάρετον, παρ' οὗ ἐδιδάχθη πᾶσαν ἀρετὴν καὶ ἔγεινε δοκιμώτατος. Τὸ παράδειγμα τούτου ἐμιμήθησαν καὶ ἔγειναν μοναχοὶ οἱ δύο αὐτοῦ ἀδελφοί, ἐλθόντες καὶ οὗτοι εἰς τὸ ἅγιον Ὁρος, καθὼς καὶ ἡ μήτηρ αὐτῶν μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτῆς, εἰς γυναικείον μοναστήριον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ δὲ θεῖος οὗτος Γρηγόριος, γρηγόρος ὢν, ὄνομα καὶ πράγμα, ἐργάτης τῆς ἀρετῆς, θέλων σῶσαι καὶ ἄλλας ψυχὰς, ἔχων καὶ νοῦν, τὸ μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ ἑτέρου, κηρύττων ἀποστολὴν καὶ εἰς διάφορα μέρη, ἠχηλωτίσθη ὑπὸ ληστῶν ὀθωμανῶν, ἀλλὰ πάλιν ἠλευθερώθη Θεοῦ συνεργοῦντος, πρὸς ὠφέλειαν καὶ ἄλλων πολλῶν.

Καὶ ἀφ' οὗ συνδιελέχθη μετ' αὐτοῦ αἱρετικὸς Ἰταλὸς Βαρλαάμ ὀνόματι, τοῦτον καὶ κατὰ κράτος ἐνίκησε καὶ τέλος κατήσχυε τὰς μωρὰς καὶ στρεβλὰς διδασκαλίας τῆς μωρᾶς καὶ ἀντιθέου παραφροσύνης αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως Ἀνδρονίκου, καὶ τοῦ Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως· καὶ διαδοθείσης τῆς φήμης τῶν ὀρθοδόξων δογματῶναυτοῦ, ψήφῳ κοινῇ τοῦ τε Βασιλέως καὶ τοῦ Πατριάρχου, ἐχειροτονήθη Ἀρχιεπίσκοπος τῆς μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Ὡνομάσθη δὲ Θεολόγος διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν καθότι ἐνίκησε, καὶ κατετρόπωσε τὸν ἀσιβῆ καὶ παράφρονα αἱρετικὸν Βαρλαάμ, καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ὀπαδοὺς, Ἀκίνδυνον καὶ λοιποὺς, ὁμοίους αὐτοῖς, ἀναιρετικοῖς λόγοις, καὶ συγγράμμασι ἐκκλησιαστικοῖς τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Ἐποίμανε δὲ τὴν ἐκκλησίαν τῶν Θεσσαλονικέων ὡς Ἀρχιερεὺς χρόνους δέκα καὶ τρεῖς εἰς νομὰς σωτηριώδεις, ἀφῆσας συγγράμματα ὠφελιμώτατα τῇ ἐκκλησίᾳ, ζήσας ἔτη 63.

Ἐν τέλει δὲ τοῦ βίου αὐτοῦ ἀφῆκε τὸ ἱερὸν καὶ ἅγιον λείψανον αὐτοῦ ἐν τῇ ποίμνῃ, ἣν ἐποίμανε, πλοῦτον ἀδαπάνητον, καὶ θησαυρὸν πολύτιμον, εἰς ἱσὺν ψυχῆς τε καὶ σώματος, τοῖς προσερχομένοις αὐτῷ μετὰ πίστεως.

Ἦν δὲ ὑστερώτερος τοῦ συνωνύμου αὐτοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, σχεδὸν 1000 ἔτη, οὗτινος τὴν θεολογίαν, τὴν ἐπωνυμίαν καὶ ἀγιότητα προσεκτίσατο.

Διὰ τοῦτο ἐτάχθη ὑπὸ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ἐορτάζηται ἡ μνήμη τοῦ μακαρίου καὶ ἀγωνιστοῦ τῆς ὀρθοδοξίας τούτου ἀνδρός ἐν ταύτῃ τῇ Ἀγίᾳ καὶ δευτέρᾳ Κυριακῇ τῶν νηστειῶν καθότι ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας κατὰ τῶν δυσερῶν αἱρετικῶν, καὶ ἐπομένως, ἵνα καὶ ἡμεῖς μιμώμεθα τὸν ζῆλον τῆς πίστεως αὐτοῦ, καὶ τὰς ἀρετὰς, κατὰ τὸ δυνατόν ἐν ταύτῃ τῇ Ἀγίᾳ καὶ μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ.

ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΒΙΒΛΙΑ

Εἰς τὰ Γραφεῖά μας διατίθενται Ἑρμηνεῖαι εἰς ὅλας τὰς Ἀποστολικὰς Ἐπιστολάς (14 Παύλου καὶ 7 Καθολικὰς), καθὼς καὶ Κυριακοδόξια Εὐαγγελίων, ὑπὸ Θεοδώρου Ζωγράφου. Εἶναι βιβλία ψυχωφελέστατα διὰ πάντα Χριστιανὸν καὶ βοηθήματα ἀπαραίτητα διὰ τοὺς ἱεροσπουδαστὰς καὶ θεολόγους.

Τιμῶνται αἱ μὲν Ἑρμηνεῖαι (τεύχη 11) ἀντὶ δραχ. 100, καὶ διὰ τὰς Ἐπαρχίας δραχ. 120. Τὰ δὲ Κυριακοδόξια (τεύχη 2) ἀντὶ δραχ. 30, καὶ διὰ τὰς Ἐπαρχίας δραχ. 40.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΩΝ

Τὸ Φιλόπτωχον Ταμεῖον, τοῦ Νικοῦ «Ζωοδόχος Πηγὴ» Πειραιῶς διένειμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων δραχ. 3213.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. (ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΩΝ) ΕΛΛΑΔΟΣ

Ζεύγος Ὀθωμανῶν, κατόπιν μακρὰς κατηχήσεώς του ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας Αἰδ. Μιχαὴλ Ζαβθοπούλου, ἠσπάσθη τὸν Χριστιανισμόν. Κατὰ τὴν βάπτισιν, ὁ μὲν σύζυγος ὠνομάσθη Κωνσταντῖνος, ἡ δὲ σύζυγος Ἑλένη, ἀμέσως ἐγένετο καὶ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου τῶν. Εἰς τὴν φωτογραφίαν οἱ νεοφώτιστοι καὶ νεόνυμφοι μετὰ τὰ ἐκ τοῦ βαπτίσματος ἀμφιά των, περιστοιχοῦμενοι ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω ἱερέως καὶ ἀδελφῶν τινῶν τοῦ Παραρτήματος Δράμας.

Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ παρελθοῦσα Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας ἐωρτάσθη εἰς ἅπαντας τοὺς Ἱεροὺς Ναοὺς τῆς περιφέρειας τῆς τέως Διοικήσεως Πρωτευούσης μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ κατανυκτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Πρόκειται περὶ ἑορτῆς, ἣτις ὑπενθυμίζει τοὺς σκληροὺς ἀγῶνας καὶ τὰς αἱματηρὰς θυσίας, τὰς ὁποίας ἀπὸ τῆς συστάσεώς της ὑπέστη ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ τὰς περιφανεῖς νίκας καὶ τὰ αἰώνια τρόπαια, ἅτινα ἤγειρεν Αὕτη κατὰ τῶν ἀντιπάλων της.

Πρωτοβουλία τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας Κυριακῆς ἀπὸ ὥρας 4 μέχρι 6 μ. μ. ἐγένετο καὶ ἡ κατ' ἔτος εἰδική ἐορταστικὴ συγκέντρωσις πάντων τῶν ἀδελφῶν Ἀθηνῶν, Πειραιῶς καὶ περιχώρων εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων (Πλατεία Μητροπόλεως). Παρέστησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Ἐπίσκοποι Γαρδικίου κ. Αὐξέντιος, Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος, Διαυλείας κ. Ἀνάκιος καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος· τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ., τοῦ Γεν. Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ., τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» καὶ ἀντιπρόσωποι τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν πλησιεστέρων Παραρτημάτων, καθὼς ἐπίσης καὶ πλῆθος Κληρικῶν καὶ μοναχῶν.

Ἡ ἐναρξίς ἐγένετο διὰ προσευχῆς. Ὑπὸ ὁμάδος καλλιφῶνων Ἱεροψαλτῶν ἐψάλησαν μελωδικώτατα καὶ κατανυκτικώτατα κατὰλληλα ἀπολυτίκια καὶ ἰδιόμελα. Κατόπιν ἀνετέθη εἰς τὸν Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομον νὰ ἀπαγγεῖλῃ τὸν πανηγυρικὸν λόγον τῆς ἡμέρας. Ὁ ὁμιλητὴς ἐπὶ 35 περίπου λεπτὰ τῆς ὥρας ὁμιλήσας ἀνεφέρθη εἰς τοὺς κατὰ καιροὺς λαμπροὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς θριάμβους, οὓς κατήγαγεν ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τῆς συστάσεώς της παλαίονσα ἐναντίον ἀπειροπληθῶν ἀντιπάλων της, καὶ κατέπαυσε τὴν εἰρεσίαν τοῦ λόγου ἀναφερθεὶς εἰς

τὴν σύγχρονον τῆς Ἐκκλησίας διδομένην μάχην ἐναντίον τῶν αὐθαιρέτων καινοτομιῶν καὶ τῶν ἀντορθοδόξων μεταρρυθμίσεων· μάχην, τὴν ὁποίαν ὁπωσδήποτε θὰ κερδήσῃ πρὸς δόξαν αἰώνιον τοῦ Θεοῦ αὐτῆς Δομήτορος καὶ κατασχύνῃ τῶν ὑπεναντίων.

Μετὰ τὸν Σεβ. Μαγνησίας, ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν πανοσιολογιώτατον Μοναχὸν κ. Μάρκον Χανιώτην, ὅστις ἐπὶ 45 λεπτὰ τῆς ὥρας διὰ τῆς ἐγνωσμένης αὐτοῦ εὐφραδείας συνεκράτησεν ἀπαραμειώτον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν του, οἵτινες εἰς τὸ τέλος τῆς ἐμπνευσμένης ὁμιλίας του ἐξέσπασαν εἰς παρατεταμένα ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα.

Μετὰ τὸν π. Μάρκον ὁμίλησε δι' ὀλίγων ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς ΠΘΕΟΚ κ. Κων. Σιδέρης ἀναφερθεὶς εἰς τὰ περιστάτικά, ὑπὸ τὰ ὁποῖα σὺν Θεῷ κατωρθώθη ἡ ὁλοκλήρωσις τῆς Κανονικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἠγασίας τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, καὶ ἐν τέλει εὐχαριστήσας τοὺς ἀκροατὰς διὰ τὴν προθυμίαν, ἣν ἐπέδειξαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐορταστικῆς συγκέντρώσεως.

Μετὰ τὸν κ. Σιδέρην ἐψάλη τὸ δοξαστικὸν «Τῶν Ἀγίων Πατέρων ὁ Χορὸς» καὶ ἐγένετο Ἀπόλυσις ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομου, ὑπὸ τοὺς πολυχρονισμοὺς καὶ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐπευφημίας τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους διὰ τοὺς εὐλογοῦντας αὐτὸ ἁγίους Ἀρχιερεῖς.

Ἡ ἐφετεινὴ συγκέντρωσις, παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν ψυχος, ἦτο πολυπληθεστέρα καὶ πανηγυρικωτέρα τῆς περυσινῆς. Ἀς εὐχηθῶμεν, κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἡ Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ ἐορτασθῇ ὑπὸ συνθήκας ἐκκλησιαστικὰς ὁμαλωτέρας ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΙΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΟΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Οἱ Σεβασ. Ἀρχιερεῖς καὶ τινες παλαίμαχοι τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος ἐπὶ τῆς ἐξέδρας, ὀλίγον πρὸ τῆς ἐναρξέως.

Μέρος τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου ἀπὸ τὴν πτέρυγα τῶν ἀνδρῶν.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«Ίδου οὗτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν
ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον»
(Λουκ. β'. 14)

Ζ'

Θέλοντες οἱ συντάκται τοῦ προαναφερθέντος ἐν τύπου νὰ προσβάλουν «τὰ μεγαλεῖα» τῆς Θεοτόκου, δὲν ἀναφέρουν τὴν ὅλην ὑπόθεσιν τῆς πρὸς τὴν Ἑλισάβετ ἐπισκέψεως. Τῆς λαμβάνουν μόνον τὸ «ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ» (Λουκ. 1,48) καὶ τὸ «μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν» (αὐτόθι ΙΑ' 27-28), τὰ ἱερὰ λόγια τοῦ δευτέρου ἑδαφίου εἶναι ἀπάντησις τοῦ Σωτῆρος πρὸς τὴν «ἐκ τοῦ ὅχλου, φωνὴν τῆς γυναικός», ἣτις εἶπεν· «μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας». Καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἑδαφίον λέγουν οἱ συντάκται τοῦ ἐντύπου ὅτι ἡ «Μαριάμ» μόνη φαιερώνει τὴν ταπεινὴν τῆς θέσιν, εἰς δὲ τὸ δεύτερον ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἀποφαίνεται ὅτι μακαριώτεροι εἶναι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντες αὐτόν!

Πρὸς πλήρη κατανόησιν τοῦ ἱεροῦ κειμένου τῆς ὅλης περικοπῆς (Λουκ. Α' 39-56) λέγομεν τὰ ἑξῆς: Ἡ Θεοτόκος Μαρία, πληροφορηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ κατὰ τὸν «Εὐαγγελισμόν» τῆς συλλήψεως τῆς, ὅτι καὶ ἡ Ἑλισάβετ εἰς τὸ γῆρας τῆς συνέλαβε, καὶ ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸν ἕκτον μῆνα ἀπὸ τῆς συλλήψεως τῆς, (Λουκ. α' 36) «ἀναστᾶσα ἐπορεύθη εἰς τὴν Ὁρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἡσπάσατο τὴν Ἑλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἑλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς. **Καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἑλισάβετ,** καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπεν· **Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ** καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ ΜΗ-

ΤΗΡ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΟΥ πρὸς με; Ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου, καὶ μακαρία ἡ πιστεύουσα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ (ἐν Πνεύματι Ἀγίῳ αὐτόθι 35). Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίωσε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἰδοὺ γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν **ΜΑΚΑΡΙΟΥΣΙ ΜΕ ΠΑΣΑΙ Αἱ ΓΕΝΕΑΙ**, ὅτι ἐποίησέ μοι **ΜΕΓΑΛΑ ἸΑ** ὁ Δυνατός.» (αὐτόθι 39-49). Εἶναι τόσο σαφὴς καὶ εὐληπτος ἡ περικοπὴ αὕτη, ὥστε δὲν χρῆζει κἄν σχολίων. Τὰ κυριώτερά της σημεῖα εἶναι: τὸ ἐν ἀγαλλιάσει σκίρτημα τὸ κυοφορούμενον ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς Ἑλισάβετ βρέφους, τοῦ Τιμίου Προδρόμου, ὅτε ἡ οὐσθὴ ὁ ἀσπασμὸς τῆς «Μαρίας» Προσεκύνησεν ἐπὶ ἔμβρυον. Οὗτος ἔκεινον τὸν ἐπίσης ἔμβρυον ἐπὶ ὄντια, τὸν Χριστόν. **Πλησθεῖσα Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἑλισάβετ ἀποκαλεῖ τὴν «Μαριάμ» Εὐλογημένην ἐν γυναιξὶ καὶ Μητέρα τοῦ Κυρίου, ἥτοι Θεοτόκον.**

Ἡ «Μαριάμ» ἀπαντῶσα μεγαλύνει τὸν Θεόν, ὅστις τὴν ἀνεβίβασεν εἰς τοιοῦτον ὕψος, ἐπιβλέψας ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν αὐτῆς. Προφητεῖται ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς **πᾶσαι αἱ γενεαὶ τῶν ἀνθρώπων ὁδὰ τὴν μακαρίζουν, διότι ἐποίησεν αὐτῇ ΜΕΓΑΛΕΙΑ ὁ Δυνατός.** Τί φανερῶνουν ὅλα αὐτὰ; τὰ μεγαλεῖα τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας.

Ἡ ἀπομόνωσις ἐνὸς μόνου ἑδαφίου ἀπὸ τῆς ἑξαισίαν αὐτὴν περικοπῆς, καὶ ἡ κατὰ τοιοῦτον τρόπον κακοποίησις αὐτοῦ ὑπὸ τῶν Προτεσταντῶν, δὲν ἀποτελεῖ παρερμηνείαν ἐκ πλάνης, ἀλλὰ σκόπιμον διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας, πρὸς ὑποστήριξιν τῶν αἵρετικῶν δοξασιῶν τῶν. Τοιαύτας ἐρμηνείας δίδουν εἰς τὰς Γραφὰς οἱ εἰς μυρίας αἱρέσεις κατατηθέντες Προτεστάνται.

Τὰ μεγαλεῖα τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας ἀνακηρύττονται ὑπὸ τοῦ Παλαιῆς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἐπὶ ἐν τῷ Παραδείσῳ, μετὰ τὴν παράβασιν τῶν Προτοπλάστων, ἠκούσθη τὸ πρῶτον Εὐαγγέλιον τῆς διὰ τοῦ «σπέρματος τῆς γυναικός» συντριβῆς τῆς κεφαλῆς τοῦ νοητοῦ Δράκοντος (Γεν. 3,15)· τὸ «Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήψεται» (Ἠσαίου 1, 14) φανερῶναι τὰ «Μεγαλεῖα τῆς ἐκ πασῶν τῶν γενεῶν προεκλεχθείσης Παναχράντου Κόρης, ἥτις ἐπρόκειτο νὰ γεννήσῃ ὡς «Παιδίον» τὸν «μεγάλῃς Βουλῆς Ἀγγελο», τὸν Θεὸν τὸν ἰσχυρόν, τὸν Ἀρχοντα τῆς Εἰρήνης, τὸν Πατέρα τοῦ μέλλοντος αἰῶνος» (αὐτόθι 9,6.). Ὁ πόκος ὁ ἐνδοξος τοῦ Γεδιῶν (Κριτ. 6, 37), ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα (Ἀριθ. 17, 8) τὸ ὄρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦν ἀπεκόπη ὁ λίθος ἄνευ χειρὸς ἀνδρός, ὅστις μεγεθυθεὶς ἐκάλυψεν πᾶσαν τὴν γῆν (Δανιὴλ 2, 34), ἡ κατὰ Ἀνατολὰς **κεκλεισμένη Πύλη** (Ἰερεμ. 44, 1), καὶ πολλὰ ἄλλα σύμβολα τῆς Παλαιᾶς, τὴν Θεοτόκον προἰκονίζον.

Ἰδοὺ τὰ **«Μεγαλεῖα»**, αἵτινα «ἐποίησεν ὁ Δυνατός» τῇ Παναχράντῳ Θεοτόκῳ. Διὰ τοῦτο πάντες οἱ Ὁρθόδοξοι ὅλων τῶν αἰώνων ἐξυμνοῦν τὰ μεγαλεῖα αὐτῆς. Μετὰ τὸν τρόπον ἐξαισίους, οἱ θεόπνευστοι μελωδοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας αἰροῦνται εἰς ὕψη οὐράνια ἐγκωμιάζοντες τὴν «Μητέρα τοῦ Κυρίου». Ἀλλὰ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628-280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Βρετάκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

μὴ δυνάμενοι διὰ τῶν ἀνθρωπίνων φθόγγων νὰ ἀποδώσουν τὸν ἐσωτερικὸν ἐνθουσιασμόν, καὶ τὴν πρὸς τὴν Ἀειπάρθενον Μητέρα τοῦ Κυρίου φιλογεράν ἀγάπην των, ἀναγκάζονται νὰ ὁμολογήσουν τὴν ἀνεπάρκειαν τῆς γλώσσης των πρὸς ὕμνον τῶν ἑξαίσιων τῆς Θεοτόκου, ψάλλοντες. «*Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν, ἱλιγγιᾷ δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὕμνειν σε, Θεοτόκε.*».

«Οἱ οἱ Ὁρθόδοξοι θεωροῦμεν τὴν Θεοτόκον ὡς κατὰ χάριν Μητέρα ἡμῶν, ἐφ' ὅσον ὁ Υἱὸς καὶ Θεὸς τῆς «*Οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφὸνς ὑμᾶς καλεῖν*» (Εβρ. 2, 11).

«Ὡ! τίς νὰ δώσῃ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας διὰ νὰ κλαύσωμεν τοὺς δυστυχεῖς Προτεστάντας! Διότι αὐτὴ καὶ μόνῃ ἡ ἀσέβεια καὶ βλασφημία των πρὸς τὴν «Μητέρα τοῦ Φωτός», καὶ ἂν δὲν εἶχον ἄλλας κακοδοξίας τοὺς χωρίζει ἀπὸ τὸν Χριστόν. Δὲν εἶναι αὐθαίρετον τὸ συμπέρασμα. Διότι ἐὰν πρὸς τοὺς Ἀποστόλους εἶπεν ὁ Κύριος «ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ, ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με» (Λουκ. 10, 16), πόσῳ μᾶλλον ἀθετοῦν Αὐτὸν οἱ τὰ «Μεγαλεῖα» τῆς Παναγίας Μητρός Του ἀθετοῦντες;

Πανύμνητε Δέσποινα τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, «ἡ μετὰ τόκον Παρθένος καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα», σῶζε πάντοτε τὴν κληρονομίαν Σου, τοὺς ὁμολογοῦντας Σε Θεοτόκον Ὁρθόδοξος, «εἰς δὲ τοὺς πεπλανημένους ἐξαποστείλον τὸν φωτισμόν σου, ἵνα κατανοήσαντες τὰ «Μεγαλεῖα» Σου, ψάλλουσιν εἰς τὸ ἔξῃς μεθ' ἡμῶν, «Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς μὲν καλεῖσαι σε τὴν Θεοτόκον. Τὴν Ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν. *Τὴν δυνίως Θεοτόκον*, Σε μεγαλύνομεν.

Ο ΔΙΨΥΧΟΣ

«*Ἀνὴρ δίψυχος ἀκαταστάτος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ*» (Ἰακωβ. Α' 8).

Ποῖος εἶναι καὶ λέγεται *δίψυχος*; Ὁ ἔχων δύο ψυχάς. Ὁ ἔχων δηλαδή ἀνώμαλον ψυχασύνθεσιν. Ὁ ταλαίπωρος ἕνεκα τῆς ἀνωμαλίας του ταύτης εἶναι καὶ *ἀκαταστάτος*, δηλαδή ἀσταθής, εὐμετάβλητος, ἀχαρακτήριστος.

Πρόκειται περὶ ἀσθενοῦς, ὅστις παρουσιάζει *διψυχίαν* ἢ μᾶλλον διχασμένην τὴν ψυχικὴν του ὀντότητα. Εἰς τοὺς λογισμούς του ἀντιπαλαίει, ἄλλοτε ἄλλα σκεπτόμενος καὶ πιστεύων, καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ του ἄλλοτε ἄλλα ποθῶν καὶ αἰσθανόμενος. Εἰς μίαν τοιαύτην νοσηρὰν πνευματικὴν κατάστασιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος εὕρισκόμενος εἶναι ἐπόμενον ὡς *δίψυχος* νὰ εἶναι καὶ *ἀκαταστάτος*. Ἡ ἀνωμαλία τοῦ χαρακτήρος του ἐμφανίζεται ἐκδηλὸς «*ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ*». Ἔστω καὶ ἂν μορφωθῇ κατὰ κόσμον ἔστω καὶ ἀποκτήσῃ παιδείαν καὶ ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν· ὁ ἀνώμαλος τύπος του θὰ γίνῃ ἀντιληπτός. Διότι θὰ παρουσιάσῃ ἐπιπολαιότητα εἰς τὰς κρίσεις καὶ τὰς ἀποφάσεις του καὶ θὰ δημιουργῇ συχνὰ ἀφορμάς, αἱ ὁποῖαι ἄλλοτε αὐ-

τὸν τὸν ἴδιον, ἄλλοτε τοὺς ἄλλους θὰ ἐμβάλλουν εἰς πειρασμούς ποικίλους. Λόγῳ δὲ τῆς ἐπιπολαιότητος του καὶ τῆς ἀσταθείας τοῦ χαρακτήρος καθίσταται ἐπίσης ἐκδηλὸς καὶ ἡ ρευστότης τῆς συνειδήσεώς του. Τὸν βλέπετε νὰ γνωσιμαχῇ συχνά καὶ νὰ μεταπίπτῃ ἀπὸ τὴν μίαν σκέψιν εἰς τὴν ἄλλην, τὴν ἄκρως ἀντίθετον, πολὺ συντόμως. Νὰ ἀλλάσῃ ἰδεολογίαν καὶ πεποιθήσεις μετὰ μεγάλης τόλμης καὶ παρρησίας. Νὰ ἀσπάζεται φρονήματα, τὰ ὁποῖα πρὸ ὀλίγου ἐμίση, καὶ νὰ κατηγορῇ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποῖαν μέχρι τοῦδε ἡσπάζετο. Στερούμενος εὐθυκρισίας, συγχέει ἰδεολογίας καὶ πρόσωπα, ἐνῶ ὡς γνωστὸν αἱ ἰδεολογίαι εἶναι πάντοτε ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τὰ πρόσωπα.

Μίαν ὅμως τοιαύτην νοσηρὰν κατάστασιν ψυχικὴν, ἣτις παρουσιάζει ἀκαταστασίαν, δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν, μετὰ τὴν ὑπουλον καὶ *πονηρὰν ὑποκρισίαν* καὶ τὴν ἐν γνώσει καὶ ἐπιγνώσει τοῦ ἀνθρώπου ἐμφανιζομένην *διψυχίαν* αὐτοῦ πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν εὐπίστων καὶ ἀγνοούντων, δι' ἰδιοτελεῖς αὐτοῦ σκοποῦς. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν πρόκειται περὶ ἀσθενείας, ἀλλὰ πρόκειται περὶ διπροσωπείας καὶ κακοηθείας τοῦ χειρίστου εἶδους, καθ' ἣν θεῖοι καὶ ἀνθρώπινοι νόμοι ὑποσκελίζονται ἀσυστόλως, καὶ καθ' ἣν ὁ ἀρριβισμὸς ρυθμίζει τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ποταπὰ συμφέροντα διέπουν τὸ πᾶν. Λογικὸν καὶ εὐσυνειδησία δὲν ὑπάρχουν.

Ἄν παραστῇ ἀνάγκη χρησιμοποιεῖται μόνον ὀλίγη κανονικοφάνεια καὶ νομιμοφάνεια ὡς ἐπικάλυμμα, διὰ νὰ δικαιολογηθοῦν ἀστόχως τὰ ἀδικαιολόγητα. Διότι τοιαύτη διψυχία παρακολουθεῖται ἀπὸ θρᾶσος, ἀναίδειαν καὶ ἀσέβειαν, ὅπου συναντᾶται ἀδυναμία ἀπὸ δολιότητα, δὲ φαρισαϊσμόν, καὶ θρησκευοκαπηλείαν, ὅπου ὑπάρχει ἀγνοία, εὐπιστία καὶ ἀπλοϊκότης.

Τὸ Κατηχητικὸν σχολεῖον τῆς ἁγίας Παρασκευῆς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ἀποκριῆς 4ην τρέχοντος, ὁργανώσαν ἐορτὴν τινα πρὸς τιμὴν τῶν ἁγίων τριῶν Ἱεραρχῶν. Ἐψάλλον ὕμνοι καὶ ἀπηγγέλθησαν διάφορα ποιήματα ὑπὸ τῶν παιδίων. Τὴν ἐορτὴν ἐτίμησαν ἀρετοὶ ἐκ τοῦ ἑκκλησιασματος. Ἀνωτέρω τμήμα τῶν παιδίων, ἔχον εἰς τὸ μέσον τὸν ἐφημέριον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καὶ τὸν θιασώτην τοῦ σχολείου π. Δοσίθεον.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΤΟΥ ΑΒΒΑ ΙΣΑΑΚ

Ἐρώτησις : πόθεν τις ὀφείλει ἀρχεσθαι τῆς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν πάλης ;

Ἀποκρίσις : Πάσης ἀρετῆς ὁ θεμέλιος ἡ νηστεία διάρχει καὶ ἡ ἀγρυπνία. Αὗται γὰρ ἐν διακρίσει γινόμεναι, συνεργοὺσι τῷ ἀνθρώπῳ εἰς πᾶν ἀγαθόν.... Καθὼς ἀκολουθεῖ τοῖς ὑγιαίνουσιν ὀφθαλμοῖς ἡ ἐπιθυμία τοῦ φωτός, οὕτως ἀκολουθεῖ τῇ νηστείᾳ τῇ μετὰ διακρίσεως γενομένη ἡ ἐπιθυμία τῆς προσευχῆς. Ὅταν γὰρ ἀρξηταί τις νηστεύειν, ἐκ τούτου εἰς ἐπιθυμίαν τῆς ὁμιλίας τοῦ Θεοῦ ὁ νοῦς αὐτοῦ διεγείρεται καὶ τὸ σῶμα δὲ νηστεύον... οὐ καρτερεῖ ὑπνώσαι ἐν τῇ στρωμνῇ ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ προθύμως εἰς τὴν λειτουργίαν (προσευχήν) τοῦ Θεοῦ διανίσταται. Ἐφ' ὅσον οὖν ἡ σφραγὶς τῆς νηστείας ἐπιτίθεται τῷ σώματι τοῦ ἀνθρώπου, ὁ λογισμὸς αὐτοῦ ἐν κατανύξει μελετᾷ, καὶ ἡ καρδιά αὐτοῦ εὐχὴν βρῦει, ... καὶ διαλογισμοὶ οἱ αἰσχροὶ πόρρω (μακρὰν) ἀπέχουσιν ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἐχθρὸς ἐστί τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ματαίων συγκομιλῶν. Δρόμος μέγας εἰς πᾶν ἀγαθόν ἐστὶν ἡ νηστεία, καὶ ὁ ἀμελῶν αὐτῆς, πάσας τὰς ἀρετὰς διασείει. Διότι αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπιτολή ἡ τεθεισά τῇ φύσει ἡμῶν ἐξ ἀρχῆς εἰς προφυλακὴν, καὶ ἐκεῖθεν ἔπεσεν ἡ ἀρχὴ τοῦ πλάσματος ἡμῶν. Ὄθεν οὖν γέγονεν ἅπ' ἀρχῆς ἡ πτώσις, ἐκεῖθεν πάλειν οἱ ἀθλήται διὰ τῆς φυλακῆς τοῦ νόμου τῆς ἐγκρατείας ἀναστῆναι εἰς τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ ἀγωνίζονται, καὶ εἰς τὸ ποιῆσαι πάσας τὰς ἐντολάς καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Λυτρωτὴς τοῦ γένους ἡμῶν τῆς πρὸς τὸν Διάβολον πάλης ἐντεθεὶς ἤρξατο... Ἐνήστευσεν εἰς τὴν ἔρημον ἡμέρας τεσσαράκοντα, καὶ νύκτας τεσσαράκοντα. (Ματθ. 5, 2). Ὅμοιος οὖν καὶ πάντες οἱ ἐξερχόμενοι ἀκολουθεῖσαι ὁπίσω Αὐτοῦ, ἐπὶ τούτῳ τῷ θεμέλιῳ βαλεῖν τὴν ἀρχὴν ὁ φείλουσι τῆς κατὰ Θεὸν οἰκοδομῆς αὐτῶν εἰ γὰρ ὁ ἐκθέμενος τὸν νόμον τῆς σωτηρίας νηστεύει, τίς ἐκ τῶν θελώντων τηρῆσαι τὸν νόμον, οὐ χρήζει νηστείας ; Ἐν τούτῳ τῷ ὅπλῳ (τῆς νηστείας) ὁ Διάβολος ἠτόνησεν ἐξ ἀρχῆς. Καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς κατὰ τοῦ Διαβόλου νίκης, δέδωκε τὸν πρῶτον τῆς νίκης στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς φύσεως ἡμῶν. Ἐκτοτε οὖν ὅταν ἴδῃ τοῦτο τὸ ὄλον (τῆς νηστείας) ἐπὶ τινι τῶν ἀνθρώπων ὁ ἀντίπαλος, εὐθέως φοβεῖται, εἰς μνήμην ἐρχόμενος τῆς ἡττῆς αὐτοῦ, τῆς ὁποίας ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡττήθη ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ ἀσθενεῖ ἐν τῷ ὅπλῳ τῷ δοθέντι ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς σωτηρίας ἡμῶν....

Καὶ ὁ ζήλωτής Ἡλίας ὅτε ἐζήλωσεν ὑπὲρ τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, εἰς τοῦτο τὸ ἔργον τῆς νηστείας διῆγεν... Ὁ ἀμελῶν ταύτης, καὶ εἰς τὰ ὑπόλοιπα τῶν ἀγωνισμάτων χαῖνος ἐστί καὶ ἀσθενής... Ἐδεργ. Βιβλ. Α' ὑποθ. 28).

ΑΠΟ ΟΣΑ ΣΥΜΒΑΙΝΟΥΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΙΑΝ ΚΑΙ ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἀνεγνώσαμεν εἰς θρησκευτικὸν τι περιοδικὸν τὴν ἐπιστολὴν τῶν Μοναχῶν τῆς ἱερᾶς Μανῆς τῆς Κιρίλσεως τῆς Θεοτόκου, τοῦ Ποταπέβ τῆς Οὐκρανίας, ἀπευθυνομένων πρὸς τὸν δικτάτορα τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως Νικήταν Κροῦστ. «φ, ἐν τῇ ὁποίᾳ διεκτραγροῦν τὰ τῆς καταστάσεώς των, τοὺς διωγμούς, τὰς πιέσεις, τὰς ὁποίας ὑφίστανται ἀπὸ τὰς τοπικὰς ἀρχὰς ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν θρησκευτικῶν των καθηκόντων αὐτοῖς τε καὶ οἱ τῶν γειτονικῶν πρὸς τὴν ἱερὰν Μονὴν πόλεων καὶ χωρίων Ὁρθόδοξοι, ὁσάκις ὡς προσκυνηταὶ μεταβαίνουν εἰς αὐτήν.

Δικαίως ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐχαρά τηρίσθη ἀπὸ τὰ ξένα πρ κτορεῖ ὡς «δραματικὴ ἐκκλησίας».

Μὲ σατανικὰ μέτρα οἱ σύγχρονοι ἀντίχριστοι, προσπαθοῦν νὰ ἐκκριώσουν τὸν Χριστιανισμόν ἀπὸ τὰς ἄγανεις ἐκτάσεις τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως.

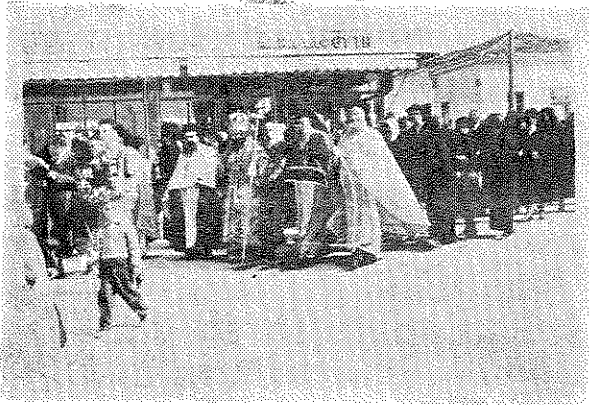
Μᾶς συγκινοῦν βαθύτατα αἱ δοκιμασίαι τῶν ὁμοδόξων Χριστιανῶν τῆς Ρωσίας.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως συμβαίνουν εἰς μίαν χώραν, τῆς ὁποίας τὸ ἐπίσημον Κράτος «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» κηρύσσει τὴν ἀθεΐαν, καὶ ἐξ ἀνάγκης ἀνέχεται τὴν θρησκείαν, παραδοκοῦν νὰ εὖρη τὴν κατάλληλον στιγμήν, δ.ἀ νὰ καταφέρῃ τὸ καίριον κατ' αὐτῆς πλήγῃ.

Πῶς ὅμως δικαιολογοῦνται οἱ καθ' ἡμῶν διωγμοί, εἰς τὴν Ἑλλάδα μας, ἡ ὁποία δικαίως θεωρεῖται ὡς ἡ κοίτις τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς ἐλευθερίας, καὶ τῆς ὁποίας ὁ Καταστατικὸς Χάρτης, τὸ Σύνταγμα, κατοχυρῶναι τὴν ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ; Ποία ἐπὶ τέλους ἡ αἰτία, ἡ κακοδοξία μας, διὰ τὴν ὁποίαν, τῇ εἰσπηγῇ τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας, διωκόμεθα ὑπὸ τῆς Πολιτείας ; Διότι πρέπει πρῶτον νὰ ἀποδείχῃ τὸ διαπρατιζόμενον ἔγκλημα, διὰ νὰ ἐπιβληθῇ ἡ οἰαδήποτε ποινὴ. Διωκόμεθα διότι μένομεν πιστοὶ εἰς τὴν περὶ Πασχαλίου καὶ εορτολογίου ἀπόφασιν τῶν 318 θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Α'. Οἰκουμενικῆς Συνόδου, κατὰ τὴν ὁποίαν πάντες οἱ τῆς Οἰκουμένης Ὁρθόδοξοι πρέπει νὰ ἐορτάζουν καὶ νὰ νηστεύουν τὰς ἰδίας ἡμέρας, διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν ἐσωτερικὴν ἐνότητα τῆς Πίστεως, διὰ τῆς ὁμοιομόρφου καὶ ταυτοχρόνου ἐξωτερικῆς θείας λατρείας ! Διωκόμεθα διότι σεβόμεθα τὰς ἀποφάσεις τῶν ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ Β'. τοῦ καὶ Τρανοῦ ἐπιλεγόμενου, τριῶν Πανορθόδοξων Συνόδων, τοῦ 1583, 1587, 1593, καθ' ἃς ἐδεωρηθῇ ὡς ἐπιτημία ἡ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν εἰσαγωγή τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ κατεστάθησαν ὑπόδικοι ἀναθέματος ὅσοι θὰ ἐτόλμων εἰς τὸ μέλλον τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ ἐν αὐτῇ !

Δὲν εἶναι ἄγνωστα εἰς τοὺς πολλοὺς τὰ ἐπὶ τεσσαράκοντα (40) ὁλόκληρα ἔτη πιεστικά καθ' ἡμῶν μέτρα. Αἱ διὰ τῆς ἀστυνομίας β' αἱ διαλύσεις συνάξεων πιστῶν ἐν ὥρᾳ θείας Λατρείας, τὸ κλείσιμον τῶν ἱερῶν ναῶν ἡμῶν, αἱ πωλήσεις ἱερῶν ἀντικειμένων ἐξ αὐτῶν, κατὰ διαταγὴν «τῶν ἱερῶν Μητροπόλεων» καὶ ἡ εἰς αὐτὰς μεταφορὰ αὐτῶν ὡς λαφύρων (!) κατὰ τὸν ἀσεβέστερον τρόπον. Αἱ καταδί-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Λιτάνευσις τῆς Ἱ. Εἰκόνης ἐν τῇ πανηγύρει τοῦ φερό-
νμου Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Παρ)τος
Μαριοπούλου—Ἀττικῆς, προσεζάρχοντος τοῦ Σεβ. Ἐ-
πισκόπου Διανλείας κ. Ανακίου.

ΑΘΩΩΣΙΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

Τὴν 28ην Φεβρουαρίου ἐξεδικάσθη εἰς τὸ Γ'. τρι-
μελές πλημμελειοδικεῖον Ἀθηνῶν, ἡ κατὰ τοῦ Ἀρχι-
μανδρίτου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν κ. Θεοφίλου Τσίρμπα
μήνυσις ἐπὶ ἀντιποιήσεϊ Ἀρχῆς τῶν νεοημερολογιτῶν
ιερέων Μενιδίου. Ὁ εἰσαγγελεὺς καὶ οἱ δικασταὶ ἀρ-
θέντες εἰς τὸ ὕψος τοῦ ἱεροῦ καθήκοντός των ἠθάωσαν
παμψηφεί τὸν κατηγορούμενον. Ἐδγε εἰς τὴν Ἑλληνι-
κὴν Δικαιοσύνην.

καὶ καὶ ἔξορίαι ἱερέων καὶ Ἀρχιερέων, αἱ φυλακί-
σεις αὐτῶν ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν τοῖς ὑπογείοις τῆς Ἀρχι-
επισκοπῆς κουρὰ τῶν γενεῶν καὶ τῆς κόμης, ὁ ἀ-
ποσηματισμὸς καὶ διαπόμπεσις πλῶν ἔξ αὐτῶν,
ἡ μὴ καταχώρισις εἰς τὰ ληξιαρχεῖα τοῦ Κράτους
τῶν βαπτίσεων καὶ τῶν γάμων ἡμῶν, καὶ ἡ ἐκ τοῦ-
του δημιουργία τεραστίου κοινωνικοῦ προβλήματος.

Αἱ συνεχεῖς «δραματικαὶ ἐκκλήσεις» ἡμῶν οὐδε
μίαν εἰς οὐδέν· εὖρον ἀπήχησιν. Αἱ ἀδελφαὶ θρη-
σκευτικαὶ ὁργανώσεις συγκινοῦνται δικαίως μὲ τὰ
ὅσα εἰς βάρος ὁμοδόξων γίνονται εἰς τὴν Ρωσίαν
ὑπὸ τῶν ἀθέων Κυβερνητῶν αὐτῆς, δὲν συγκινοῦνται
ὁμως διὰ τὰ εἰς βάρος ἡμῶν γινόμενα τῇ εἰσηγήσει
«τῶν ἁγίων Ἱεραρχῶν» τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας,
ἀλλὰ τηροῦσι σιγὴν ἰχθύος!

Εἰς τὴν χώραν μας, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς
ὁποίας ἐχύθησαν ποταμοὶ αἱμάτων, ὀργιάζουν αἱ εἰς
βάρος αὐτῆς προπαγάνδαι τῶν ποικιλοπύμων αἰρε-
τικῶν. Οὐδεμία κατ' αὐτῶν ὁργανωμένη ἀντίδρασις
τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ὑπάρχει, ὅλη δὲ ἡ μήνις
αὐτῆς ἐναντίον ἡμῶν στρέφεται. Ἀλλ' ἔως πότε θὰ
ἀνεχώμεθα τὴν μεταχειρίζοιεν αὐτήν; Εἰς τὸ φράγμα,
τὸ ὁποῖον ἐτέθη διὰ τὴν ἀναχαίτισιν τοῦ ὁμητικου
ποταμοῦ τοῦ κινήματος ἡμῶν, τὰ νερὰ ὑφοῦνται
δὲν θὰ ἀργήσῃ δὲ ἡ ἡμέρᾳ, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ
παρασύρουν τὸ φράγμα, καὶ θὰ εὗρουν τὴν κανονι-
κὴν κοίτην αὐτῶν. Ἀλλὰ μὲ τὸ σπάσιμον τοῦ φραγ-
ματος ἡ ὁμητικότητα των δὲν θὰ προξενήσῃ ζημίας;
Ἀς τὸ σκεφθοῦν οἱ ἀρμόδιοι ἐν ὧσφ ὑπάρχει καιρὸς.

Ἡ ἀποκατάστασις... τοῦ Ἰακώβου.

Καὶ πάλιν ἐπὶ τάπητος ἡ ὑπόθεσις Ἰακώβου,
ἥτις πρὸ ἔτους ἔσεισεν ἐκ θεμελίων τὴν Ἑλληνικὴν
Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ πάλιν ἠγοίχθη ἡ ὑπόνο-
μος καὶ ἐς ὅσους τὰς δυσώδεις ἐκδημιώσεις τῆς
εἰς τὸν Ἑλληνικὸν δρίζοντα. Ὁ ἡμερησίος τύπος μὲ
ἀγανάκτησιν πολλὴν κατὰ τῆς Ἑγείας τῆς Κρατούσης
Ἐκκλησίας γράφει διὰ τὴν ἀνακίνησιν τοῦ ζητήματος.
Παραθέτομεν ὀλίγα ἀπὸ ἀρθρῶν τοῦ «Ἑλληνικοῦ Βορρά»
τῆς Θεσπικῆς 20-2-63. Ἡ ἐπικεφαλὴ τοῦ ἀρθρου
«Οἱ ἀσεβέστατοι...». «Εἶναι ὁδυνηρὴ, ἀπάνταστα ὁδυνη-
ρὴ, ἡ χρησιμοποίησις σκληρῶν ἐκφράσεων γιὰ ἀνθρώ-
πους ποὺ ὑποτίθεται ὅτι συντηροῦν τὴν γλκότητητα
τῆς θείας πρᾶξης; ἐπάνω στὴ ταλαίπωρην γῆ... ἡ ὅλη
στάσις τους βοᾷ πῶς αὐτοὶ δὲν εἶναι ἀντιπρόσωποι τοῦ
Θεοῦ ἐπάνω στὴ γῆ... Πρὶν λίγες ἡμέρες ἡ παγωνιά,
τὰ χιόνια, τὰ ἀφηνιασμένα ποτάμια μᾶστιζαν ἀμειλίχτα
τὸ Πόιμνιο τῆς Βορείου Ἑλλάδος οἱ... Ποιμένες του
ραχάτενα» στὰ πολυτελῆ ξενοδοχεῖα τῆς Ἀθήνας...
ἐξέλεξαν τὸν κ. Ἰάκωβο Πρόεδρο, διότι τοιοῦτος πρέ-
πει αὐτοῖς ἀρχιερεῖς». Μὲ πεζοδρομικὰς ἐκφράσεις
ὅλος σχεδὸν ὁ τύπος ἐκφράζει τὴν ἀγανάκτησιν του.
Αὐτὸν καὶ μόνον τὸν καρπὸν δυστυχῶς ἔφερον ἡ ἐν
ὧσφ χειμῶνος συνελθούσα Ἱεραρχία. Ὡ ἡθῆ! ὦ καιροί!

Ἡ ἐγκληματικότητα.

Ἡ ἐγκληματικότητα δοσιμέραι αὐξάνει. Καθ' ἐκά-
στην ἀναφέρονται εἰς τὰς ἐφημερίδας φρικιαστικὰ
ἐγκλήματα. Πολλὰκις διὰ τοῦ τύπου ἐπεσημάνθησαν τὰ
αἷτια τῆς τοιαύτης καταστάσεως, τὸ θέατρον, ὁ κινημα-
τογράφος, τὰ αἰσχρὰ ἔντυπα, ἡ εἰς τὸν ἡμερησίον
τύπον περιγραφὴ τῶν μυθιστορημάτων καὶ αἱ λεπτομε-
ρεῖς ἐκθέσεις αὐτῶν τούτων τῶν ἐγκλημάτων δημοσίᾳ.
Τὸ κυριώτερον ὁμως ὅλον εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην μας,
ἡ ἔλλειψις τοῦ καλοῦ παραδείγματος. Αἰσιπὶ ἀπὸ τὴν
Κοινωνίαν μας ἡ ζύμη, τὸ ἄλας, τὸ φῶς. Καὶ διὰ τοῦτο
εἴμεθα χαμερπεῖς, σεσηπότες, καὶ τυφλοὶ. Ὅσοι νομί-
ζουν ὅτι εἶναι «ἡ ζύμη τῆς Κοινωνίας», «τὸ ἄλας τῆς
γῆς», «τὸ φῶς τοῦ Κόσμου», ἄς τὸ ἀποδείξουν διὰ τῆς
πράξεως, καὶ οὐχὶ μόνον διὰ τῆς εὐφραδείας τῶν λόγων
των, ὁπότε αὐτομάτως ἐπιτυγχάνεται ἡ ἐξυγίανσις τῆς
Κοινωνίας, διότι «τὸ φῶς ἐν τῷ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ
ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν», «μικρὰ δὲ ζύμη ὅλον τὸ
φύραμα ζυμοῖ».

Ἀσέβεια καὶ κακότης ἱερέως.

Μᾶς γράφει ὁ ἡμέτερος ἱερεὺς τῆς Σάμου: «ὁ Πα-
πᾶς ὁ νεοημερολογιτῆς ἐπιμένει εἰς τὴν ἀπέλασίν μου.
Ἐπειδὴ περιήλθον τὰς οἰκίας τῶν πιστῶν μας τὴν πα-
ραμονὴν τῶν ἁγίων Θεοφανείων δι' ἁγιασμόν, ἐκλείδωσε
τὴν Ἐκκλησίαν μας, καὶ ἔσπασε, καὶ ἐν συνεχείᾳ
ἔκασσε τὸν Ἐπιτάφιόν μας!!!». Τίς τὸν ἐνέλησεν εἰς
τὴν ἀσεβῆ ταύτην πράξιν; Ὁ ἴδιος ποὺ ἐνέπληξε ζή-
λον (δαμονικοῦ) τοὺς Σαδδουκαίους ἀρχοντας τῶν
Ἰουδαίων, «καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς
Ἀποστόλους» (Πράξ. Ε', 17). Ποῖον δὲ τὸ κίνητρον;
«Τὰ ἀργύρια». Ὅντως εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς «οἱ
θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διαχθῆ-
σονται» (Β. Τιμ. 2, 11), θὰ εὐρίσκωνται δὲ ἐν τῷ κόσμῳ
«ὡς πρόβατα ἐν μέσφ λύκων».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων
εἴτε διὰ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφό-
ρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ
ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν
ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ.
ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, δόδος Κανιγ-
ρος 32 — Ἀθῆναι.

(Ἐν τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)